

Mẹ ơi con vẫn chưa về

Trời mưa xứ lạ lê thê giọt dài

(Phước Hậu)

Hơn mười năm rồi phải không mẹ? Con vẫn chưa về. Ngày ra đi con mang theo đôi mắt mẹ buồn tênh. Bến xe Nha Trang, những trái bưởi hồng, tấm vé xe màu hi vọng mà mẹ thường nhắc mỗi khi thư cho con. Rồi mẹ hỏi: "Khi nào con sẽ về thăm mẹ?" Ngậm ngùi, con không dám trả lời. Cay nghiệt, khi có mẹ mà con chẳng được cận kề. Đòi người không dài cho quá nhiều chờ đợi mà sự chờ đợi không biết đến bao lâu. Con cứ lặng thinh mãi. Mẹ ơi! mẹ có buồn không khi con vẫn chưa về?

Khi chuẩn bị ra đi, mẹ con mình ngồi trước hiên nhà kể cho nhau nghe nhiều chuyện. Mẹ nói là con không muốn đi vì không dứt được tình cảm riêng tư, chớ mẹ đâu có biết là con không nỡ xa mẹ, xa nơi chôn nhau cắt rốn. Mẹ bảo con là "phải biết nghĩ đến tương lai, nhà mình như vậy là khó sống với tụi nó lắm, con nên đi là hơn, mẹ già rồi chắc tụi nó không làm gì mẹ đâu". Con nghe lời mẹ ra đi. Ngày chia tay mẹ con mình nói nhiều thứ mà không ai nhắc đến ngày gặp lại, vì mình đâu có biết được phải không mẹ? Mình chấp nhận sự chia ly cay đắng này như một định mệnh đã an bài.

Lúc mẹ vào tiễn con ở bến xe Nha Trang để con vô Cam Ranh, mua ly nước, mẹ không uống liền mà để trước mặt, mẹ mời những người khuất mặt rồi cầu nguyện cho con đi được bình an. Trước giờ lên xe, con vội vàng mua mấy trái bưởi ruột hồng và tấm vé màu xanh để mẹ về lại Tuy Hòa, con thật sự xa mẹ từ khi ấy. Mẹ tiễn con trong âm thầm, lén lút, đời vô duyên như thế là cùng! Mười năm rồi vẫn chưa gặp lại. Thời gian cứ trôi mãi chẳng chờ đợi ai. Có chờ, có đợi chẳng là phần của mẹ con mình. Nhìn hình mẹ bây giờ, thấy mẹ già đi nhiều, nhà mình rêu xanh phủ vách, cây cóc, cây dứa, hàng măng cầu đã lớn, bàn thờ ông bà, trang ông Táo, bộ ghế gỗ, tất cả làm con nhớ da diết, nhớ những lúc mẹ tưới cây, lúc mẹ thấp nhang cho ông bà và nhớ lúc mẹ ngồi trầm tư trên ghế gỗ.

Bên này, thấy bạn mình có cha, có mẹ ở bên, nhiều khi con tủi lắm, nhưng biết làm sao hơn hở mẹ? Nhìn các em bé đi bên mẹ chúng đến họp đoàn Hướng đạo, con nhớ vô cùng những ngày đầu mẹ dắt con đến trường. Nhớ ngày đầu tiên, con vào thi tuyển để vào lớp Một, cô Mai bắt học trò mới viết ba chữ i, u, ư vào trang giấy. Con trúng tủ viết thật nhanh và được nhập học. Rồi không biết sao sau đó trường bắt thi lại, và lần này cô Mai cho ba chữ khác là o, ô, ơ. Con viết không được (mẹ mới dạy cho con i, u, ư thôi mà.) và bị rớt. Con buồn và tức lắm, về mách mẹ. Hôm sau mẹ lại dắt con đến trường và xin gặp ông hiệu trưởng (Thầy Tùng, bạn học của mẹ hồi ở trung học). Mẹ nói với thầy Tùng "sao lại có chuyện thay đổi kỳ lạ vậy? Con tôi thi đậu rồi thì phải được vào học chứ, Học tài thi phận mà. Nếu con tôi gian lận trong kỳ thi thì chuyện thi lại là đúng, nếu không thì xin thầy xét lại cho, cũng như thi đậu Tú Tài rồi, bây giờ bắt thầy thi lại, thầy có chịu không?... " Mẹ nói chuyện với thầy Tùng gần một tiếng đồng hồ. Cuối cùng, thầy Tùng phải chấp nhận cho con vào học. Con nhớ mỗi sáng mẹ cho một đồng để ăn sáng. Hôm nào con không mua bánh mì, dùng tiền mua đồ chơi thì bị mẹ rầy. Lúc ấy con trách mẹ. Bây con thấy thương mẹ và những lời mắng rầy ấy vô cùng mẹ ạ!

Hôm trước có người bạn đi học xa, thấy mẹ nó lo đủ điều, bà sợ nó sẽ bị thiếu đồ dùng hàng ngày dù ở xứ Mỹ chỗ nào cũng chỉ đi vài trăm mét là có tiệm rồi. Việc này làm con nhớ đến mẹ, nhớ lúc con ở trọ nhà bác tám để học. Vài tháng về nhà một lần. Mẹ nấu và bắt con ăn đủ thứ. Lúc trở lại nhà bác, mẹ gói cho con nào là chuối khô, nếp, bột hạ, đường, bánh... mặc dù ở nhà bác tám con con không thiếu những thứ này. Mẹ lo cho con là vậy. Lúc nào mẹ cũng sợ con bị thiếu. Biết con hay đau, lúc nào mẹ cũng bắt con mang chai dầu khuynh diệp bên mình. Ôi! cái hình ảnh đó, sao mà con thèm quá, thèm đến rơi nước mắt đó mẹ à!

Con thèm nhìn hình bóng mẹ, con thèm sự săn sóc của mẹ, con thèm được săn sóc cho mẹ và con thèm những lời khuyên của mẹ. Hồi xưa, có lần con và bạn con tranh luận với nhau về vấn đề "Tình bạn và quyền lợi", tụi con tranh luận rất vui vẻ, hào hứng nhưng cả hai không thể kết luận vấn đề cho hợp lý. Mẹ biết chuyện, liền giúp tụi con bằng một lời khuyên, nhờ đó, cái bế tắc được gỡ liền tại chỗ. Mẹ nói: "chơi với bạn, khi gian nan, khó khổ thì mình nên lãnh phần nhiều, khi có quyền lợi thì nên lãnh phần ít; và nhất là trên tiền bạc thì phải phân minh để sau này không có sự trách oán lẫn nhau". Lời mẹ đã giúp con thật nhiều khi ra đời gặp bạn. Lúc nào con cũng áp dụng theo lời mẹ dạy, nhờ thế mà con bao giờ cũng có thêm bạn. Mấy đứa bạn con thích mẹ lắm, tụi nó hay nói là con có thầy ở trường rồi mà lại còn có thêm thầy giỏi ở nhà nữa. Con hãnh diện lắm. Thấy mình hạnh phúc hơn bất cứ ai trên thế gian này.

Thế mà mười năm rồi con xa mẹ, Chắc chắn rằng con đã mất nhiều thứ quý giá lắm! Nhất là lời khuyên khi con có lỗi lầm, những ủi an khi con gặp nạn. Mẹ ơi! Con chưa về chứ không phải không về đâu mẹ. Ngày mai, ngày mốt con sẽ về, quỳ bên mẹ mà tạ lỗi. Con sẽ về với mẹ bằng niềm vui thật trọn vẹn, vui mình, vui người và vui cả đời mẹ nhé.